

linjer, nogle projekter. Vi kan ikke lave bypolitik, uanset om vi ville det her i Folketinget, hvis vi nu antog det, hen over hovedet på kommunerne. Det lader sig ikke gøre, og derfor er det dialogen.

Jeg mener faktisk ikke, at der er grundlag for at kritisere. Når vi spørger, hvad det er for en dagsorden, vi som regering sætter, når vi skal gå ind i den dialog, så er det smukke, sunde, udfordrende byer, der har en smuk arkitektur, der har nogle pladser, nogle rum, hvor folk kan lide at være, hvor de ikke er utrygge, hvor der er noget kriminalpræventivt arbejde, som sikrer, at de gamle mennesker ikke er utrygge ved at gå på gaderne. Det er vi faktisk forpligtet til som regering at sige. Det er vores dagsorden.

At de kommuner, der gerne vil være med til at diskutere den dagsorden, også får nogle muligheder for det, mener jeg faktisk er en forpligtelse. Det vil jeg godt sige, og det er det, vi har sat os for. Vi vil gerne have nogle smukke, sunde, ordentlige byer med en blandet beboersammensætning, med nogle stærke sociale netværk, hvor folk kan lide at være, og hvor de også får mulighed for selv at være med til at udforme deres tilværelse.

Der er det så, at den liberale holdning og den socialdemokratisk-radikale holdning tilsyneladende går på kollisionskurs. Vi vil da ikke give det enkelte menneske en mulighed for indflydelse på bekostning af et fællesskab, som et byliv jo er på godt og ondt. Det er jo et fællesskab. Så der må man så sige, at der ikke er overensstemmelse.

Så vil jeg nu også tillade mig at tvivle på, om alle de Venstrekommuner, som Venstre jo har ganske mange af – desværre for mange – har den samme holdning. Jeg ser ikke eksempler fra Venstrekommuner, hvor man giver en udvidet demokratisk ret til byens borgere. Tværtimod vil jeg sige – tværtimod. Jeg ser derimod mange socialdemokratiske kommuner, som involverer borgere på en fin og en flot måde.

Så hvis vi nu skulle lave en test rundt i kommunerne, tror jeg altså ikke, at det synspunkt kunne holde i byretten. Fru Rikke Hvilshøj giver udtryk for, at Venstrekommuner skulle være meget mere åbne, meget mere demokratiske, give folk meget mere indflydelse, end der er i socialdemokratiske kommuner. Den går ikke. Den holder simpelt hen ikke.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det var, fordi vi havde den debat om, hvordan det går med andelen af små boliger i København.

Ud over at der skete massive nedlæggelser af små boliger op gennem 1970'erne og starten af 1980'erne, anerkender jeg, at tempoet i nedlæggelse af små boliger er sænket en anelse op til i dag, men jeg vil gerne høre by- og boligministerens holdning til den plan, der verserer i Københavns Kommune i øjeblikket, hvor man siger, at for at skabe et mere varieret udbud af boliger i København er det nødvendigt at øge andelen af store boliger, og det forudsætter, at andelen af små boliger på to værelser og derunder skal halveres til omkring 68.000. Det betyder altså nedlæggelse af 68.000 boliger.

Kan vi ikke være enige om, at en sådan boligpolitik i Københavns Kommune er komplet uansvarlig og et svigt af dem, der har brug for små boliger?

By- og boligministeren (Jytte Andersen):

Jeg synes, at den prioritering, som Københavns Kommune har, er rigtig. Jeg synes, det er rigtigt at nedlægge små utidssvarende boliger. Jeg er ikke for den romantiserede holdning af den gamle bydel, som vitterlig har utidssvarende boliger. Jeg forstår simpelt hen ikke Enhedslistens synspunkt på det her. Det vil jeg godt sige, men jeg vil så også godt sige, at jeg tror, at det er meget vigtigt, at vi i vores boligpolitik har varierede boligformer både i forhold til ejer-, lejer- og andelsformen og i forhold til store og små lejligheder.

I handlingsplanen drejer et af indsatsområderne sig faktisk om små boliger, om noget, vi kalder superboligen, altså den lille funktionelle bolig, som ikke nødvendigvis behøver at have meget luksus, men kan være enkel og ren i sin arkitektur.

Forleden dag så jeg i Rantzausgade, at der faktisk er bygget noget, hvor man netop har lagt vægt på singleboliger, på boliger, der er relativt overkommelige at betale, som er lidt rå i sin arkitektur, hvor folk selv kan flytte vægge osv. osv. Det mener jeg vi skal, for jeg er enig med hr. Frank Aaen i, og jeg er enig med Enhedslisten i synspunktet om, at vi selvfølgelig skal have boliger i tilstrækkeligt antal og i et rimeligt prisleje, så de unge mennesker, der er under uddannelse, kan have et sted at bo, selvfølgelig.